

Sygnatura akt VI Ka 468/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **15 listopada 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Trzeja-Wagner

Protokolant: Igor Ekert

przy udziale Wojciecha Czapczyńskiego Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z.

po rozpoznaniu w dniach 26 czerwca 2018 r., 19 października 2018 r., 15 listopada 2018 r.

sprawy

1. **M. H.** ur. (...) w B.

syna E. i H.

oskarżonego z art. 278§1 kk

2. **K. H.** ur. (...) w B.

córki C. i M.

oskarżonej z art. 278§1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora i obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 26 lutego 2018 r. sygnatura akt II K 692/17

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia punkt 1 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że przyjmuje, iż oskarżony M. H. przypisanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 5.01.2010 r. sygn. akt III K 227/08 za przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w ramach kary łącznej 7 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 17.06.2013 r. sygn. akt III K 64/13, objętej następnie karą łączną 12 lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 9.09.2016 roku sygn. akt III K 32/16 w okresie od dnia 12.08.1999 r. do dnia 13.08.1999 r., od dnia 16.11.2001 r. do dnia 13.12.2001 r., od dnia 16.06.2002 r. do dnia 18.07.2002 r., od dnia 7.08.2002 r. do dnia 23.12.2004 r., od dnia 21.05.2007 r. do dnia 6.07.2009 r., od dnia 21.09.2010 r. do dnia 20.04.2012 r., od dnia 30.06.2014 r. do dnia 21.04.2015 r., od dnia 21.12.2016 r. do dnia 27.04.2017 r. tj. w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk;

2. w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

3. zwalnia oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt: VI Ka 468/18

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 26 lutego 2018 r. (sygn. akt II K 692/17) apelacje wnieśli: obrońca oskarżonych M. H. i K. H. oraz prokurator.

Obrońca oskarżonych zarzucił wyrokowi:

1. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej w stosunku do M. H. w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy orzeczenie kary w takim wymiarze czyni ją zbyt dolegliwą dla oskarżonego, przekracza stopień jego winy i społecznej szkodliwości czynu, nie uwzględnia też w dostateczny sposób właściwości i warunków osobistych oskarżonego, także tego, że oskarżony nie utrudniał w żaden sposób postępowania, od początku przyznawał się do popełnienia czynu i wyraził głęboką skruchę;
2. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej w stosunku do K. H. w wymiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy orzeczenie kary w takim wymiarze czyni ją zbyt dolegliwą dla oskarżonej, przekracza stopień jej winy i społecznej szkodliwości czynu, nie uwzględnia też w dostateczny sposób właściwości i warunków osobistych oskarżonej, także tego, że oskarżona nie utrudniała w żaden sposób postępowania, od początku przyznawał się do popełnienia czynu i wyraziła skruchę;
3. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a to art. 624 § 1 k.p.k. poprzez jego nie zastosowanie i nie zwolnienie oskarżonych w całości ani w części od zapłaty kosztów sądowych mimo tego, że w niniejszej sprawie zachodzą ku temu przesłanki.

Podnosząc te zarzuty obrońca oskarżonych wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w następujący sposób:

- a) w pkt 1 poprzez orzeczenie w stosunku do oskarżonego M. H. kary grzywny zamiast kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy;
- b) w pkt 2 poprzez orzeczenie w stosunku do oskarżonej K. H. kary grzywny zamiast kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze 3 miesięcy;
- c) w pkt 3 poprzez zwolnienie oskarżonych M. H. i K. H. w całości od zapłaty kosztów sądowych.

Prokurator zarzucił wyrokowi obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, a to: art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., polegającą na braku dokładnego określenia w wyniku pominięcia, które z orzeczeń uprzednio skazujących oskarżonego wskazanych w opisie czynu dotyczyło umyślnego przestępstwa podobnego, co ustalił Sąd Rejonowy, zmieniając tym samym kwalifikację prawną przestępstwa popełnionego przez oskarżonego z art. 278 § 1 k.k. na art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Prokurator wniósł o zmianę wyroku poprzez wskazanie w opisie czynu orzeczeń uprzednio skazujących oskarżonego za umyślne przestępstwa podobne, co ustalił Sąd Rejonowy i utrzymanie w pozostałej części zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonych nie zasługiwała na jako niezasadna, a nietrafność zarzutów spowodowała, że wnioski apelacyjne nie zostały uwzględnione. Zasadna natomiast okazała się apelacja Prokuratora.

Poczynione w zaskarżonym wyroku ustalenia faktyczne co do przebiegu zdarzenia i zachowania się w jego trakcie oskarżonych są prawidłowe. W świetle niekwestionowanych przez apelujących ustaleń faktycznych okoliczności przypisanych M. H. i K. H. czynów i wina oskarżonych nie budzą wątpliwości.

Sąd Rejonowy trafnie też ustalił i ocenił wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar wymierzonej oskarżonym kary pozbawienia wolności. Zgodnie z art. 53 § 1k.k. " Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa".

Jak z powyższego wynika kara oprócz dolegliwości powinna także spełniać cele zapobiegawcze i wychowawcze. Ma za zadanie zapobiegać powrotowi sprawcy do przestępstwa oraz kształtować właściwe postawy w społeczeństwie. Oczywistym przy tym jest, iż wychowanie sprawcy nie jest tożsame z pobłażaniem jemu i koniecznością wymierzenia kary łagodnej, gdyż w określonych sytuacjach to właśnie kara izolacyjna odpowiednio wymierzona spełnia nie tylko rolę odwetu za popełnione przestępstwo, ale jest też czynnikiem wychowawczym, pozwalającym na uzmysłowienie sprawcy nie tylko faktu nieopłacalności łamania prawa, ale i związanych z tym konsekwencji. Jest też wyraźnym sygnałem dla społeczeństwa, że sprawcy czynów zabronionych, nie mogą liczyć na pobłażliwe traktowanie. Kara ma oddziaływać również na społeczeństwo, szczególnie na tych, którzy gotowi byłiby iść w ślady oskarżonego. Nie jest z tej perspektywy zrozumiałym wymierzenie oskarżonym kary grzywny, a zwłaszcza przy dominujących okolicznościach obciążających.

Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego (art. 53 § 2 k.k.).

Odnosząc się do wymierzonych kar obu oskarżonym w kontekście wniosku obrońcy o wymierzenie kary łagodniejszej Sąd odwoławczy przeanalizował zarówno zgromadzony materiał dowodowy jak i uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego oraz uzasadnienie apelacji w odniesieniu do zmiany wymiaru kary. Słusznie Sąd meriti wskazał na fakt, iż oskarżony M. H. działał w warunkach powrotu do przestępstwa, czynu dopuścił się działając z zamiarem bezpośrednim. Pomocny w dokonaniu czynu był wózek dziecięcy z 1,5 rocznym , a ponadto oskarżony w dniu 27.04.2017 r. opuścił zakład karny a przypisanego mu czynu dopuścił się już 2.07.2017 r., a więc za ledwie po upływie 2 miesięcy. Nie bez znaczenia podczas oceny indywidualnej prewencji i oddziaływania wymierzonej kary był dotychczasowy tryb życia oskarżonego, jego wcześniejsza karalność i odpowiadanie w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k. Co oznacza, że z poprzednich faktów karalności oskarżony nie wywiódł prawidłowych wniosków na przyszłość dla prowadzenia życia w normach społecznie i prawnie akceptowalnych. Prowadzi do wniosku, iż w ramach prewencji szczególnej i ogólnej nieuchronność izolacji penitencjarnej winna skłonić oskarżonego jak i jego ewentualnych naśladowców do refleksji, że łatwy zarobek nie popłaca, a inne osoby przestrzec przed obraniem podobnej drogi życiowej i sposobu zarobkowania.

Oskarżona K. H. również była już karana, posłużyła się swoim małym dzieckiem i wykorzystała wózek do popełnienia przestępstwa. Znając sytuację swojego męża tzn. fakt jego uprzedniej wielokrotnej karalności razem z nim udała się do sklepu aby dokonać kradzieży. Zachowanie takie jest wysoce naganne i nie zasługuje na to by wymierzyć jej karę wolnościową. W ocenie Sądu odwoławczego tak ukształtowane kary pozbawienia wolności cech niewspółmierności nie noszą. Obrońca oskarżonych nie wykazał, że jest inaczej, a jego argumentacja ma charakter polemiczny.

Tym niemniej Sąd Rejonowy w sposób wadliwy opisał w wyroku recydywę w odniesieniu do oskarżonego M. H., dlatego w tym też zakresie należało zmienić zaskarżony wyrok.

W pozostałym zakresie wyrok jako trafny utrzymany został w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli powołanego w części dyspozytywnej wyroku przepisu, zwalniając oskarżonych od kosztów sądowych z uwagi na fakt, iż oskarżony odbywa obecnie karę pozbawienia wolności, a oskarżona samotnie wychowuje dzieci. Jednakże Sąd odwoławczy nie podzielił wniosku obrońcy w

przedmiocie zwolnienia oskarżonych od kosztów całego postępowania uznając, iż skoro oskarżonych było stać na ustanowienie obrońcy z wyboru to również mogą pokryć koszty postępowania sądowego.